

Lerma: la soledat final

EL TEMPS

En la seua compareixença davant de les Corts valencianes, per tal de justificar el cessament fulminant del conseller Blasco, Lerma afirmà: «Era una decisió inajornable i necessària, a fi que el Consell no genere dubte entre els ciutadans». I en efecte, la decisió del President potser era «inajornable» i «necessària»... per al president mateix, és a dir per a la seua particular política de poder en solitari. Quant als dubtes, n'han sorgit més que mai.

En primer lloc, és molt dubtós que la causa *real* de la destitució del conseller Blasco siga la seua presumpta implicació, o possible responsabilitat política, en presumptes irregularitats i suborns per part d'alguns càrrecs o funcionaris del seu departament. És molt dubtós: sospites, o realitats, d'un ordre semblant han passat i passen en conselleries, diputacions i ajuntaments (Calp, per molts motius, és un cas emblemàtic), i el president no ha forçat la dimissió de ningú. Més encara, personatges implicats en repetides sospites poden rebre, fins i tot, homenatges presidencials i sopars de *desgreuge*. I és molt dubtosa la netedat política d'un cas en què les denúncies de possible corrupció van a parar al fiscal abans de ser conegudes pel responsable polític corresponent. Al conseller Blasco no li ha estat donada ni l'oportunitat de *netejar* ell mateix el seu departament, de destituir els hipotètics implicats, abans de presentar —si calia— la pròpia dimissió com a responsable polític últim. Al conseller Blasco, simplement, li han parat la trampa de manera tal que no se'n poguera escapar.

En segon lloc, no és gens dubtós que amb la destitució de Blasco (independentment de quina pugua ser, si n'hi ha, la seua responsabilitat en el cas), Lerma ha aconseguit finalment la consu-

mació d'un procés llargament madurat i implacablement portat a terme: que ni dins del govern ni dins del partit quede ningú amb pes i pensament propi. No és cap novetat, ni és cap descobriment. Aquest setmanari ja en va parlar, en editorials passats amb ocasió de la caiguda de l'alcalde Pérez Casado i de l'*exili* del conseller Ciscar. Però el procés d'eliminació és més antic i més greu. Successivament han estat anul·lats, per un procediment o per un altre, tots aquells que podien tenir una base política pròpia dins del PSOE valencià, tots aquells que podien tenir un pes o un prestigi, representar alguna idea, posseir algun valor no dependent de la simple fidelitat: Cucó i Soler, Guardiola o Sotillo, Girona, Asunción, Ciscar, com abans encara Albina o Pastor. I ara Blasco. Al voltant de Lerma, ha quedat un desert estèril, una terra cremada on no pot créixer cap arbre que pugua algun dia fer ombra al gran solitari. Un solitari això sí, acompanyat ja només per un entorn de fidels.

Les maniobres del president Lerma per eliminar tota ombra al seu poder no haurien de preocupar excessivament la societat valenciana si no fóra que els seus efectes poden ser —ja són— nefastos. Als valencians no ens convé l'empobriment progressiu de la vida política al si del partit que ens governa. I ens convé encara menys l'eliminació efectiva de la vida pública de tantes persones de valor com hem citat (i de moltes més, menys conegudes, que han abandonat per avorriment o desesperació). Que Joan Lerma decapite tot cap que destaca, que fomenti la fidel mediocritat, podria ser només el seu problema. O el problema del seu partit. En realitat, és un problema de tots, perquè tots en pagarem les conseqüències.